

Як лисиця сама себе перехитрила

Іван Франко

Ходив собі Вовчик-братик по лісі, ходив, та й спіткала його тяжка пригода. Побачили його ловці-молодці та й почали за ним гнатися. Тікав Вовчик лісом, лісом, а далі прийшлося вибігти на биту дорогу. А дорогою в ту хвилину йшов з поля чоловік з мішком і ціпом. Вовк до нього:

— Дядечку, голубчику! Змилуйся на до мною, сховай мене в мішок! За мною ловці-молодці гоняться, хочуть мені віку вкоротити.

Змилувався чоловік, сховав Вовка в мішок, кинув собі на плечі та й несе. Аж надбігають ловці-молодці.

— А не бачив ти, чоловіче, Вовчика-братика?

— Ні, не бачив.

Ось вони й побігли далі. А коли вже їх не було видно, Вовк із мішка обзивається:

— А що, пішли вже мої гонителі?

— Пішли.

— Ну, тепер випусти мене на волю! Чоловік розв'язав мішок і випустив Вовчика-братика на волю. А той і говорить:

— Ну, чоловіче, тепер я тебе з'їм.

— Ей, Вовчику, Вовчику! Я тебе з такої біди врятував, а ти мене з'їсти хочеш!

— А що, чоловіче! Це так у світі ведеться: старе добро забувається.

Бачить чоловік, що діло погане, та й говорить:

— Ну, коли так, то ходімо далі! Звернемося до звірів, хай розсудять. Коли скажуть по-твоєму, то нехай по-твоєму й буде: з'їси мене.

Пішли далі. Зустрічають стару Кобилу. Чоловік до неї й говорить:

— Будь ласка, Кобило-матусю, розсуди нас. Оце я врятував Вовчика-братика з тяжкої пригоди, а він хоче мене з'їсти.— І розповів усе, як було.

Кобила подумала, подумала та й мовить:

— Вовкова правда, чоловіче! Я жила у господаря дванадцять літ, робила на нього з усієї сили, привела йому десятеро лошат, а тепер, коли я постаріла і до роботи стала нездатна, він узяв та й вигнав мене на голе поле, щоб мене вовки з'їли. Оце вже я тут тиждень днюю і ночую і жду не діждуся, поки прийдуть вовки та й роздеруть мене. Так-то, дядечку, старе добро забувається.

— А бачиш, моя правда! — крикнув Вовк. Засумував чоловік і почав просити Вовка, щоби пошукати їм ще другого судді. Вовчик погодився. Ідуть, ідуть, надібали старого Пса. Чоловік і до нього звертається зі своїм ділом. Розповів йому все, як було. Пес подумав, подумав та й каже:

— Ні, чоловіче, Вовкова правда. Ось послухай, як зі мною було. Служив я господареві двадцять літ, пильнував його дому й худоби, а коли постарів і голосу у мене не стало, він вигнав мене з двору, і ось я тепер блукаю без захисту. Забувається старе

добро, це щира правда!

— Бачиш, на моє виходить! — крикнув Вовк. Засумував чоловік ще гірше і почав ще раз проситися у Вовка:

— Дозволь мені ще одного суддю розпитати, а тоді вже роби зі мною, що хочеш, коли старого добра не пам'ятаєш.

— Добре.

Пішли вони, аж насупроти їх Лисичка-сестричка.

— Гей, Лисичко-сестричко! — кричить їй здалеку чоловік і кланяється.— Зроби ласку, підійди ближче, розсуди нас з Вовчиком.

Наблизилася Лисичка, розповів їй чоловік, що і як було. А Лисичка не вірить:

— Та не може того бути, чоловіче, аби такий великий Вовк та вліз в оцей мішок!

— Але ж правда! — крикнув Вовк.

— Ні, нізачо не повірю! — уперлася на своєму Лисичка. Як уже чоловік не клявся, як Вовчик не присягався, ні та й ні!

— Не можу цьому повірити, хіба наочно мені покажете, як це було.

— Що ж, це можна,— сказав чоловік та й розставив мішок так само, як тоді, коли саджав Вовка.

— Ось бач, як це було! — сказав Вовк і встромив голову в мішок.

— Як-то, ти хіба тільки голову встромив? — спитала Лисиця.

Вовк уліз у мішок увесь.

— Ну, чоловіче,— промовила Лисиця,— тепер покажи мені, як ти його зав'язував?

Чоловік зав'язав.

— Ну, а тепер, чоловіче, покажи мені, як ти на тоці снопи молотиш?

Чоловікові не треба було цього двічі казати. Як замахне ціпом, як почне лупцювати по мішку. А Лисиця ще й примовляє:

— Ану, чоловіче, а як ти снопи перевертав? Чоловік перевернув мішок на другий бік та як уцідить Вовка по голові — та й забив його на смерть.

— Ну, чоловіче,— мовить Лисиця,— я тебе врятувала від смерті. Що ж ти мені за це подаруєш?

— Дарую тобі, Лисичко-сестричко, мішок курей.

— Добре.

Пішла Лисичка-сестричка з чоловіком до села, стала собі за ворітьми, а чоловік пішов до хати курей шукати. Взяв мішок, почав ловити курей, коли його жінка надходить.

— А що це ти, чоловіче, робиш?

Розповів їй чоловік усе, що з ним було, і з якої біди врятувала його Лисичка, і яку він їй обіцяв плату.

— Добре, що ти живий та здоровий,— мовить жінка.— А щоб Лисиці давати курей, на це я ніколи згоди не дам. Краще ти всади у мішок двох наших собачок — Лиска й Рябка та й дай Лисиці.

Подумав, подумав чоловік та й дослухав жінки. Посадив собак у мішок, виніс за

ворота та й мовить:

— На ж тобі, Лисичко-сестричко, оцей мішок курей! Візьми їх на плечі та й неси в ліс, а не розв'язуй біля села, щоб не розлетілися!

Взяла Лисичка мішок, несе, тягне, тягне, далі сіла спочивати за селом на могилі та й думає собі:

"Дай загляну лишень, скільки там тих курей у мішку?"

Розв'язала мішок, та не вспіла гаразд і заглянути, а з мішка як вискочать Лиско та Рябко та за Лисицею. Лисиця тікала щосили, ледве вскочила в ліс та в свою нору. Віддихнувши трохи з переляку, почала сама з собою розмовляти:

— Ви, мої оченьки, що робили, коли за мною ті погані собаки гналися?

— Ми пильно дивилися, щоб ти знала, куди від них найліпше тікати.

— А ви, мої ніженьки, що робили?

— Ми бігли з усієї сили, щоби тебе собаки не могли догнати.

— А ви, мої вушенька, що робили?

— Ми уважно прислухалися, чи не наближаються твої вороги.

— А ти, хвостище, що робив?

Хвостище розсердився, що Лисиця так неласкаво до нього заговорила, та й каже їй на злість:

— А я мотався сюди й туди, зачіпався то за пеньки, то за гіллячки, щоби тебе затримати, щоб тебе собаки зловили.

— А, то ти такий добрий! — крикнула Лисиця. — Геть мені з хати!

Та з тими словами висунула хвіст із нори, ще й кричить:

— Гей, Лиско й Рябко, цю-цю! Нате вам Лисиччин хвіст! Рвіть його!

А Лиско й Рябко мов на те й чекали. Вхопили Лисиччин хвіст, як шарпнули та й витягли цілу Лисичку з нори і тут же її розірвали.